

Głos *weekend*

Pismo ukazuje się we wtorki i piątki

Piątek
18 stycznia 2019
nr 5 (LXXIV)
cena: 17 Kč

WIADOMOŚCI
W MAJU HALA
BĘDZIE GOTOWA
STR. 2-3

STREFA MŁODYCH
NAJLEPIJ
NA KOŃSKIM
GRZBIECIE STR. 5

SPORT
BEDNAREK
I SPÓŁKA W
TRZYŃCU STR. 13

Sto lat temu walczyli o Polskę

WYDARZENIE: W sobotę 26 stycznia minie 100. rocznica walk o Stonawę, w których poniosło śmierć 20 polskich żołnierzy. Zanim ich nazwiska znalazły się na tablicy przy ich wspólnej mogile, upłynął cały wiek. Uroczystości upamiętniające stonawski epizod wojny czechosłowacko-polskiej, która trwała 23-31 stycznia 1919 roku, odbędą się w kościele, na cmentarzu i w Domu PZKO.

Beata Schönwald

Dwudziestu polskich milicjantów i żołnierzy 8. Pułku Piechoty i 12. Pułku Piechoty z Wadowic, którzy zginęli w starciu z czesкими żołnierzami 21. Pułku Strzelców legionów utworzonych we Francji, leży we wspólnej mogile na stonawskim cmentarzu. – Taka tu była tradycja, że zawsze ktoś troszczył się o ten grób, ludzie przynosili kwiaty, zapalali znicze – mówi wójt Stonawy, Andrzej Feber. Dzięki temu pamięć o żołnierzach, którzy walczyli o Polskę, przetrwała do czasów współczesnych. Po 1990 roku uroczystości rocznicowe przybrały bardziej oficjalny charakter, zadbało też o miejsce ostatniego spoczynku wadowiczanie. Jak podkreśla Feber, gmina wydała wówczas na jego uporządkowanie 200 tys. koron, zaś Jan Pyszko mieszkający w Szwajcarii ufundował pierwszą tablicę z nazwiskami poległych, którą umieszczono na przeciwległym murku.

– Od zawsze było wiadomo, że liczba ofiar wynosiła 20. Znane były jednak nazwiska tylko piętnastu z nich. Pozostali polegli zostali określani jako „nieznani”. Kiedy co roku w styczniu spotykaliśmy się przy mogile, nikomu z nas nie przyszło do głowy, by po udostępnieniu archiwów wojskowych w

Warszawie spróbować poszukać brakujących nazwisk. Poznaliśmy je dopiero dzięki osobistej inicjatywie inżyniera z wykształcenia, a historyka z pasji, Stanisława Kuby ze Stonawy – przyznaje wiceprezes MK PZKO w Stonawie. Bohdan Prymus. – Z poszukiwań Stanisława Kuby wynika, że w mogile nie spoczywają, jak sądziliśmy, tylko żołnierze 12. Pułku Piechoty, ale także jeden żołnierz 8. Pułku Piechoty oraz sześciu milicjantów. Okazało się również, że niektóre nazwiska zostały na pierwszej tablicy błędnie zapisane – dodaje.

Dotarcie do kompletu nazwisk ofiar walk o Stonawę skłoniło miejscowych PZKO-wców do tego, by zrobić kolejny krok. Zainstalować nową tablicę i przywrócić bezimiennym poległym ich nazwiska. To się udało. – Dzięki przychylności Konsulatu Generalnego RP w Ostrawie, osobistemu zaangażowaniu konsula Janusza Bilskiego oraz prezesa ZG PZKO Heleny Legowicz, która pośredniczyła w rozmowach z Pawłem Hutem z Ministerstwa Obrony Narodowej w Warszawie, a także dzięki władzom gminy udało się zdobyć fundusze nie tylko na nową tablicę, ale także na odnowienie miejsca ostatniego spoczynku polskich żołnierzy – mówi Prymus.

– Grób, w którym zostali pochowani żołnierze z Wadowic, znajduje się

• Andrzej Feber i Bohdan Prymus przy nowej tablicy ofiar walk o Stonawę w 1919 roku. Fot. BEATA SCHÖNWALD

w spisie grobów wojennych. Gmina jako jego właściciel ma obowiązek troszczyć się o niego. Dlatego, kiedy dowiedzieliśmy się o inicjatywie Miejsowego Koła PZKO, by w związku z obchodami 100. rocznicy wojny czechosłowacko-polskiej odnowić to miejsce, uznaliśmy za stosowne dofinansowanie tego przedsięwzięcia – wyjaśnia Andrzej Feber.

Słowa, które padły podczas ubiegłorocznych obchodów w Stonawie, że uroczystości upamiętniające 100. rocznicę wojny czechosłowacko-polskiej będą miały

miejsce już przy nowej tablicy, nie zostały rzucone na wiatr. W sobotę 26 bm. odbędzie się tutaj Apel Poległych połączony ze składaniem wieńców, wcześniej, o godz. 11.00, zostanie odprawione nabożeństwo ekumeniczne w miejscowym kościele katolickim. Obchody, które objął patronatem minister obrony narodowej RP, Mariusz Błaszczak, zakończą się w Domu PZKO. Tam można będzie obejrzeć wystawę okolicznościową przygotowaną przez Ośrodek Dokumentacyjny Kongresu Polaków w RC.

Renowacja grobu

Gmina Stonawa: 223 tys. koron
Państwo polskie: 192 tys. koron
W sumie: 415 tys. koron

Nowa tablica:

Państwo polskie: 41 tys. koron
MK PZKO w Stonawie: 9 tys. koron
W sumie: 50 tys. koron
Liczby zaokrąglono do tysiący.

O rocznicy wojny czechosłowacko-polskiej na str. 7-9

REKLAMA

V I V A L D I A N N O
RELOADED

3D MULTIMEDIA
SHOW

3 MAJA
WERK ARENA
TRZYŃCIEC
WIĘCEJ NA WWW.TRISIA.CZ

Terapia czaszkowo-krzyżowa

www.vitalitysleszsko.cz +420 736 626 848

NASZ »GŁOS«

Tomasz Wolff
wolff@glos.live

„Zorganizowana walka zbrojna między państwami, narodami lub grupami społecznymi, religijnymi itp... Większość czytelników zapewne domyśli się, jakie pojęcie definiują powyższe słowa. Na szczęście żyjemy w czasach pokoju (względnie), dlatego nie musimy wojny odmieniać przez wszystkie przypadki, czy – co gorsze – brać czynnego udziału w niej. Bo czy ktoś chce czy nie, największym i jedynym przegrany wojny jest człowiek. I nieważne, po czyjej stronie barykady stoi.

Zawsze jest tak, że osoby, które nakręcają całe zło i jednym ruchem ręki mogą wprawić w ruch mechanizm odpalający na przykład bombę jądrową, siedzą bezpiecznie w zaciszu gabinetów i patrzają na świat z góry. Władcy świata, władcy narodów, władcy dusz...

W dzisiejszym numerze „Głosu” sporo miejsca poświęcamy czechosłowacko-polskiej wojnie. Wydarzenia miały miejsce dokładnie 100 lat temu. Nie rozróżniamy ran, nie jątżymy, nie dzielimy narodów. W końcu, w dobie Unii Europejskiej, jesteśmy jedną wielką rodziną. Przykład Wielkiej Brytanii pokazuje, że o ile na co dzień często różnorodność wydaje się formalnością, wyjście mieszkańców Wysp ze Wspólnoty jest dużo bardziej skomplikowaną sprawą. Kiedy czytamy o tym, jak Anglicy gromadzą zapasy jedzenia i leków, na myśl przychodzi mi niespokojne lata 80. i 90. ubiegłego stulecia.

Dziś przywołujemy pamięć o wydarzeniach sprzed wieku. Trudno przemilczeć taką rocznicę w gazecie Polaków w Republice Czeskiej albo potraktować ją małym artykułem. Nie można inaczej – teraz nieścisłość czy przyszłość są zawsze konsekwencją przeszłości. Przypominamy konflikt, który rozegrał się na małym skrawku ziemi także w nadziei, że coś podobnego już nigdy się nie wydarzy.

CYTAT NA DZIS

Jadwiga Emilewicz
minister przedsiębiorczości i technologii

W czwartek tyska fabryka Opla rozpoczęła produkcję silników benzynowych PureTech. Inwestycja kosztowała 250 milionów złotych. Nie jest przypadkiem, że największe koncerny motoryzacyjne wybrały Polskę dla swoich najnowocześniejszych linii produkcyjnych. Jesteśmy dumni, że Polska będzie trzecim, po Francji i Chinach krajem, gdzie te silniki będą produkowane.

E-STREFA

Nie byliście na Balu Szkolnym w Wędrzyni, a chcielibyście wczuć się w jego atmosferę? Nic prostszego... Wystarczy zeskanować kod obok.

Nowe godziny otwarcia

Szanowni Czytelnicy! Z początkiem tego tygodnia zmienili się godziny pracy sekretariatu redakcji „Głosu”. Zapraszamy w dni robocze w następujących godzinach.

- Poniedziałek 8.30-15.30
- Wtorek 8.00-15.30
- Środa 8.30-15.30
- Czwartek 8.00-15.30
- Piątek 8.00-14.00.

DZIS...

18

stycznia 2019

Imieniny obchodzą: Beatrycze, Małgorzata
Wschód słońca: 7.36
Zachód słońca: 16.15
Do końca roku: 347 dni
(Nie)typowe święta: Dzień Kubusia Puchatka
Przysłowia: „Gdy na Małgorzaty mroz, jeszcze długo nie pojedzie wóz”

JUTRO...

19

stycznia 2019

Imieniny obchodzą: Henryk, Mariusz
Wschód słońca: 7.35
Zachód słońca: 16.17
Do końca roku: 346 dni
(Nie)typowe święta: Dzień Popcornu
Przysłowia: „Gdy styczeń z zimnem nie chodzi, marzec, kwiecień wychodzi”

POJUTRZE...

20

stycznia 2019

Imieniny obchodzą: Fabian, Fabiana, Sebastian
Wschód słońca: 7.34
Zachód słońca: 16.18
Do końca roku: 345 dni
(Nie)typowe święta: Świątowy Dzień Śniegu
Dzień wiedzy o pingwinach
Dzień Bigosu
Przysłowia: „Fabian i Sebastian gdy mroz dadzą, srogą zimą przyprawdzą”

POGODA

piątek

dzień: 2 do 5 C
noc: 2 do -3 C
wiatr: 4-5 m/s

sobota

dzień: -7 do -4 C
noc: -4 do 0 C
wiatr: 2-3 m/s

niedziela

dzień: -9 do -8 C
noc: -2 do -9 C
wiatr: 1-2 m/s

W maju hala będzie gotowa

Hala sportowa przy Polskiej Szkole Podstawowej im. Gustawa Przeczka w Trzyńcu już stoi.

W tej chwili pełną parą idą prace wewnątrz budynku.

W czwartek odbył się dzień kontrolny na placu budowy. Przedstawiciele wykonawcy, spółki Hochtief, odpowiedzieli na pytania i oprowadzali po budynku prezydent miasta, Věřę Palkovską oraz dyrektorki szkół, które będą korzystały z hali.

Dyrektorki szkół i prezydent Věřa Palkovská w towarzystwie kierownika budowy. Fot. DANUTA CHLUP

Danuta Chlup

Hala nie będzie zwykłą szkolną salą gimnastyczną. Jej rozmiary, parametry...

try i zaplecze pozwoła na organizowanie różnych wydarzeń sportowych, ale też kulturalnych. Dzięki korytarzowi łączącemu oba budynki szkolne z salą gimnastyczną oraz z salą naukową...

oświatowym: PSP im. G. Przeczka oraz sąsiadującej z nią Jubileuszowej Szkole Podstawowej Masaryka. Dyrektorki obu podmiotów, Anna Jeř i Darja Hofmannowa, zapewniały podczas dnia kontrolnego, że nie będzie problemów z rozkładem zajęć...

tanecznych i baletowych. Do tego trzeba dodać kompletne zaplecze – szatnie i sanitariaty. Hala będzie służyła przede wszystkim dwóm placówkom

oświatowym: PSP im. G. Przeczka oraz sąsiadującej z nią Jubileuszowej Szkole Podstawowej Masaryka.

DZIEJE SIĘ W REGIONIE

BOGUMÍN
Lokalna Grupa Działania skupiająca siedem gmin mikroregionu bogumińskiego pozyskała w ub. roku aż 34 mln koron z dotacji unijnych. Pieniądze zostały przeznaczone m.in. na organizację obozów miejskich, budowę chodników i ścieżek rowerowych...

NAWSIE
Centrum Wspólnych Usług, które 2,5 roku temu powołało do życia Stowarzyszenia Gmin Regionu Jabłonkowskiego, zmieniło swoją siedzibę. Z budynku Urzędu Gminy w Gródku przeniosło się do Nawisla i obecnie można je znaleźć na pierwszym piętrze budynku byłego tartaku...

KARWINA
Powiat karwiński znalazł się na pierwszym miejscu, ale bynajmniej nie jest to powód do dumy. Pod koniec ub. roku zajmował bowiem pierwsze miejsce w województwie morawsko-śląskim jeżeli chodzi o wskaźnik bezrobocia (6,94 proc.). Na jedno wolne miejsce przypadało 5,41 osób szukających zatrudnienia. Stopa bezrobocia w całym województwie w tym samym czasie wynosiła 4,65 proc.

TRZYNIEĆ
W poniedziałek po potudniu 35-letni pracownik Huty Trzynieckiej doznał ciężkich obrażeń na skutek oparzenia parą. Pierwszej pomocy przy

przyjazdem karetki udzieliłi poszkodowanemu strażnicy zakładowi. Lekarka trzy-nieckiego oddziału morawsko-śląskiego pogotowia ratunkowego stwierdziła u mężczyzny poparzenia praktycznie na całym ciele – od głowy, przez szyję, aż po nogi. Pacjenta wprowadzono w stan śpiączki farmakologicznej i podłączono do respiratora. Dopiero potem przewieziono go do Centrum Leczenia Oparzeń Szpitala Uniwersyteckiego w Ostrawie.

W OBIEKTYWIE...

Ambasador RP w Pradze Barbara Ćwiro spotkała się 15 stycznia z rektorem Uniwersytetu Karola prof. Tomášem Zimá. Kontakty naukowe i współpraca kulturalna jest tym, co łączy i buduje podstawę zrozumienia i jest solidnym fundamentem naszych sąsiedzkich stosunków – podkreśliła polska ambasador, dziękując jednocześnie za dotychczasowe wsparcie dla rozwoju polonistyki na Uniwersytecie Karola. Z kolei rektor UK wysoko ocenił współpracę z polskimi instytucjami naukowymi, w szczególności z Uniwersytem Jagiellońskim oraz Uniwersytem Warszawskim.

mieszkańców liczył 1 stycznia 2019 r. Czeski Cieszyń. Prawie tysiąc (dokładnie 998) stanowili obokrajowcy. Wygląda na to, że nadolziański gród jest jednym z najbardziej kosmopolitycznych małych miast w całej Republice Czeskiej. Obok mieszkańców posługujących się czeskim paszportem żyją w nim bowiem obywatele aż 38 państw. Jak informuje Dorota Havlikowa, rzeczniczka czeskokieszyńskiego magistratu, najbliższą grupę poza Czechami stanowią obywatele polscy, których w Czeskim Cieszyńcu mieszka 598 (na początku 2018 r. było ich 583). W ubiegłym roku wzrosła też liczba mieszkających nad Olzą obywateli słowackich, których jest obecnie 154. Z kolei Wietnamczyków zameldowało się 132, a ponadto w Czeskim Cieszyńcu mieszka na stałe 17 Amerykanów, 14 Ukraińców, a także po dziesięciu Rosjan i Koreańczyków. Irakijczyków jest ośmiu, Włochów siedmiu, Niemców pięciu i tyle samo Pakistańczyków. W Czeskim Cieszyńcu zameldowani są ponadto pojedynczy reprezentanci 27 innych państw – nawet tak egzotycznych krajów jak Algieria, Chiny, Brazylia, RPA, Irlandia, Grecja, Wybrzeże Kości Stoniowej, czy Boliwia.

24 927

Za darmo do pracy

Akcja bezpłatnych dojazdów do pracy ma swój ciąg dalszy. Mieszkańcy Hawierzowa, Karwiny i Orłowej, którzy spełniają warunki wojewódzkiego projektu Mobilności Pracowniczej, mogą zgłaszać się po darmowe roczne bilety ODIS.

Program, który ma zahamować wyludnianie się dawnych górniczych aglomeracji, ruszył we wrześniu 2017 roku. Skierowany był do absolwentów szkół średnich i uczelni wyższych oraz osób, które przeprowadziły się do Karwiny, Hawierzowa lub Orłowej. Od marca ub. roku objął również pracowników służby zdrowia, którzy podjęli pracę w jednym z tych miast. W sumie oferował 300 biletów.

Zainteresowanie biletami zgłoszono jak na razie 92 osoby. Połowę z nich stanowili mieszkańcy Hawierzowa. Absolwentów szkół było 41, pracowników służby zdrowia 24, osób po przeprowadzce 29 – podsumowuje wicehetman województwa morawsko-śląskiego, Jakub Unucka, dodając, że pozostałych 200 rocznych biletów ODIS nadal jest do wzięcia.

Kto może otrzymać bezpłatny bilet?

- Absolwenci szkół średnich i uczelni wyższych ze stałym adresem zamieszkania w Karwinie, Orłowej lub Hawierzowie. W momencie składania wniosku od opuszczenia murów szkolnych nie mógł minąć więcej niż rok.
- Osoby, które przeprowadziły się do jednego z tych trzech miast po 1 stycznia br.
- Pracownicy służby zdrowia, którzy zostali zatrudnieni po 1 stycznia br. w Karwinie, Orłowej lub Hawierzowie.
- Przedstawiciele wszystkich trzech grup muszą być zatrudnieni co najmniej na pół etatu.

Koleńskie sukcesy

Zdobył Grand Prix zakończony udział bystrzyckiego chóru szkolnego „Crescendo” w XVI Konkursie Kołęd i Pastoralek w Rudzicy (powiat bielski). Młodszy chór Polskiej Szkoły Podstawowej im. Stanisława Hadyny w Bystrzycy „Wiolinki” zajął w tym samym konkursie 3. miejsce. W niedzielę 27 stycznia zaśpiewają na koncercie laureatów.

Praga uczei Adamowicza

Prezydent Gdańska, Paweł Adamowicz (na zdjęciu), który zmarł w poniedziałek na skutek ciosów zadanych mu dzień wcześniej przez młodego recydywistę, prawdopodobnie będzie miał w Pradze swoją ulicę. Prezydent miasta stołecznego, Zdeněk Hřib, zapowiedział w rozmowie z „Denikem”, że poleci komisi ds. nazw miejscowych magistratu, by w ciągu najbliższych tygodni wytypowała ulicę, która mogłaby mieć imię Adamowicza. Ze strony prażan byłby to symboliczny gest. Jak przypomniał bowiem na swoim profilu na Facebooku były sekretarz Václava Havla, Vladimír Hanzel, Adamowicz zaledwie pięć dni po śmierci czeskiego prezydenta otworzył w Gdańsku aleję Václava Havla.

E-mail: danuta.chlup@glos.live
Pisząc do nas, podaj swój wiek, klasę i adres szkoły, do której uczęszczasz. Prosimy o nadsyłanie listów o objętości do 2000 znaków ze spacjami.

Muzyczne pożegnanie ze świętami

Czas jest nieubłagany i okres świąteczno-noworoczny dobiegł już końca. Na krótko wracamy jeszcze do świątecznej atmosfery, jaka panowała podczas „Koncertu Noworocznego” Polskiej Szkoły Podstawowej i Przedszkola w Suchej Górnej. Odbył się on w ub. tygodniu w górnosuskim kościele parafialnym.

• Finałowe muzyczne życzenia. Fot. DANUTA CHLUP

Najpierw publiczności przedstawiły się przedszkolaki. Przepiękne piosenki „Grudniowy dzień”, „Świąteczne aniołki” oraz „Pastorałkę od serca do ucha” zaśpiewały z wielkim zapałem i radością. Potem „scenę” przed ołtarzem, pod wysokimi, pięknie oświetlonymi choinkami, opanowały uczniowie. Osobno wystąpiły młodsze klasy, osobno starsze, a występy chóralne przeplatane były solowymi popisami wokalne uzdolnionych uczniów. Pierwszą solistką, która wzięła mikrofon do ręki zaraz po występie przedszkola, była Magdalena Fajkus z klasy dziewiątej. Chcecie wiedzieć, jakie koledy zabrzmiały na koncercie? „Mizerna, cicha”, „Nie było miejsca dla ciebie”, „Wśród nocnej ciszy” i inne.

Były także pastorałki oraz zimowe piosenki, takie jak „Gwiazda na kiju”, „Z kopyta kulig rwie” czy też „Życzenia” z bardzo mądrym i pięknym tekstem oraz melodia.

Na śpiewaniu się jednak nie skończyło. Osobno przedstawił się publiczności rodzinny zespół instrumentalny. Radek Wewiórka grał na gitarze wraz z córką Ester (klawisz) oraz synami Adamem (klarnet) i Samuelem (perkusja). Zebrali duże brawa.

Program muzyczny przygotowały nauczycielki Irena Grega, Katarzyna Bezcna i Danuta Mikula. Świętymi – i dowcipnymi – konferansjerami byli Dominik Prymus i Gabriela Nożycka z klasy dziewiątej. Dyrektor Monika Płaśko cicha”, „Nie było miejsca dla ciebie”, „Wśród nocnej ciszy” i inne.

Na witraże

Dary pieniężne zebrane podczas koncertu w Suchej Górnej zostaną w całości przeznaczone na naprawę kościelnych witraży, które kilka tygodni temu uszkodzili wandale. Udało się zgromadzić ponad 9 tys. koron.

przypomniał nam bożonarodzeniową, świąteczną atmosferę i że będziecie państwem to Boże Narodzenie nieśli ze sobą w sercach przez cały 2019 rok. Niech to będzie dobry rok dla nas wszystkich – mówiła pani Monika. (dc)

WITAMY

Edward i Karolina urodzili się 7 września ub. roku w Ostrawie. Bliźnięta są dziećmi Sylwii i Łukasza Niemców z Olbrachcic. Edward ważył po urodzeniu 2630 g i mierzył 47 cm. Jest o dziewięć minut starszy od swojej siostrzyczki, która ważyła 2530 g i miała 46 cm wzrostu. Fotografii maleństw wysłali do naszej rubryki dziadkowie.

Imię Edward ma angielskie pochodzenie. W języku staroangielskim oznaczało ono strażnika lub obrońcę dobrobytu, pomyślności i szczęścia. Imię to nosili królowie angielscy.

Karolina jest żeńską formą starogermańskiego imienia Karol, które oznacza człowieka męznego, wojownika. (dc)

Fot. ARC

GŁOSIKOWA KORESPONDENCJA

Powróćmy do stajenki

„Pójdźmy wszyscy do stajenki...” – słowami znanej polskiej koledy uczniowie i nauczyciele Polskiej Szkoły Podstawowej im. Gustawa Przeczka w Trzyńcu zaprosili w grudniu wszystkich swoich bliskich na uroczysty Koncert Świąteczny do Centrum Zborowego „Hutnik”.

Tam w stajence czekała Maria z Józefem i aniołami, tam nowo narodzonemu Dzieciątku pokłonili się pastarze, tam też przyszli Trzej Królowie i przynieśli hojne dary... W koncercie wzięli udział wszyscy uczniowie naszej szkoły. Dzięki nim licznie zgromadzona publiczność (przybyło ponad 300 osób) miała możliwość wsłuchać się w melodie i słowa znanych polskich koled, np. „Lulajże, Jezuniu” czy „Mędrcy świata, monarchowie”. Finałowa wspólna „Cicha noc”, dzielenie się opłatkiem i składanie życzeń były dla wszystkich dostojnym wprowadzeniem w świąteczny nastrój.

Program przygotowali wraz z dziećmi wychowawcy poszczególnych klas, a organizacją oraz reżyserią całego koncertu zajęły się nauczycielki Sonia Feber, Pawlina Lisztwan oraz Noemi Macura.

Dyrektor szkoły, Anna Jeż, podziękowała nauczycielom i wykonawcom za przygotowanie koncertu i wprowadzenie wszystkich w świąteczny klimat oraz rodzicom za tak liczne przybycie. (GR)

Narciarskie szlify

Zdjęcia: ARC

Pierwszy tydzień stycznia spędziliśmy w sposób typowy dla siódmoklasistów naszej szkoły – na kursie narciarskim w Istebnej. Tuż po powrocie zrobiliśmy podsumowanie i chcielibyśmy podzielić się naszymi spostrzeżeniami z czytelnikami „Głosu”.

Bardzo nam się podobały: szeroka narciarska „Zagroń”, wspaniałe warunki śniegowe, smaczne jedzonko i luksusowe zakwaterowanie w hotelu „Halniak”, opiekane parówek w kolibie, dyskoteki, środy relaks na basenie. A oto nasze osobiste „naj” przeżycia, czyli momenty, które na zawsze zostaną nam w pamięci: szusowanie w głębokim śniegu, wspaniałe dyskoteki, pierwsze zjazdy z wielkiego stoku, zakwalifikowanie się do lepszej grupy, wspólne gry i wieczorne rozmowy, powrót na kurs po wypadku (na szczęście niegroźnym), zapoznanie się z kolegami i koleżankami z czesko-cieszyńskiej podstawówki.

Było tego wiele. Za to wszystko dziękujemy naszym opiekunom, szczególnie panu nauczycielowi Romanowi Gryczowi, który przygotował dla nas tak wspaniały kurs narciarski! **Siódmoklasiści z Trzyńca**

Najlepiej na końskim grzbiecie

Koń by się uśmieł. To powiedzenie przypomniało mi się podczas spotkania z Izelą Bocek z klasy IIIA Polskiego Gimnazjum w Czeskim Cieszynie. Nie dlatego jednak, że nasza rozmowa była absurdalna, ale że Iza, pasjonatka koni, w trakcie jej trwania nie przestawała się śmiać.

• Iza Bocek podczas pokonywania przeszkód terenowych. Fot. ARC

Beata Schönwald

Kiedy pokochałaś konie?

– Mając trzy lata, chodziłam z rodzicami do cyrku i tam widziałam konie. Chciałam je dotykać, głaskać i, oczywiście, jeździć na nich. Jazdy konnej zacząłam się uczyć jednak dopiero później. Kiedy miałam 8 lat, zapisałam się do klubu jeździeckiego w Ropicy. Natomiast obecnie jeżdżę na koniu mojej nieco starszej koleżanki-trenerki, Jany Kaszperowej, która jest właścicielką czterech koni i stajni Ever Dream w Tyrze.

Co takiego fascynującego jest w koniach?

– Jazda konna była dla mnie od początku czymś zupełnie naturalnym. Może dlatego od pierwszych moich prób jeździeckich nie sprawiała mi żadnych trudności. Na pewno fascynujące jest też oglądanie świata z końskiego grzbietu. To wspaniały relaks i sposób na odświeżenie.

Nie odczuwasz lęku?

– Nie, nigdy nie bałam się koni i jazdy konnej. Nie zmienił tego nawet wypadek, kiedy zimą spadłam z konia na twardą, zmarzniętą ziemię i doznałam wstrząsu mózgu. Tak naprawdę to nie pamiętam, jak to się stało.

Konia nie można jak rower odstawić gdzieś w kącie i po tygodniu przypomnieć sobie o nim. Jak często zaglądasz do stajni?

– Zimą gapiam się w stajni dwa razy w tygodniu, a latem, kiedy jest

sezon jeździecki, to mam nawet cztery treningi tygodniowo. Z tym wiąże się również opieka nad końmi, czyli karmienie, czyszczenie i sprzątanie stajni. W sumie taki trening zajmuje ponad cztery godziny. Często odbywa się to kosztem rodziny, bo muszę też znaleźć czas na naukę. Kiedy dochodzą do tego czterodniowe zawody, to czasu mam jeszcze mniej.

Jaką dyscyplinę jeździecką uprawiasz?

– Zaczynałam od skoków przez przeszkody, ale później – po propozycji mojej trenerki – przestawiłam się na konkurs wszechstronny, który jest najtrudniejszą dyscypliną jeździecką, a równocześnie konkurencją olimpijską. Oprócz próby skoków obejmuje próbę ujeżdżania i tzw. cross country, czyli próbę w urozmaiconym terenie. Nasze konie bardzo lubią, kiedy w związku z próbą w terenie mogą pluskać się w wodzie.

Jak sobie radzisz na zawodach i co zaliczasz do największych swoich osiągnięć?

– W kategorii do lat 16 udało mi się zająć na Mistrzostwach RC w Pardubicach 9. miejsce. Pojechałam tam jako jedyna reprezentantka województwa morawsko-śląskiego i wszystkie próby zaliczyłam bez punktów karnych. Z kolei w ub. roku, już w kategorii dorosłych, zajęłam piąte miejsce w Pucharze Wszechstronności Amatorów. To dobra lokata, zwłaszcza że teraz jeżdżę na kucyku w konkurencji dużych koni.

Na kucyku?

– No tak, bo chodzi o konia do 148 cm w kłębie. Wcześniej startowałam na nim w kategorii kucyków. W przypadku osób dorosłych nie ma jednak takiej kategorii.

Kto jest ważniejszy na zawodach: koń czy jeździec?

– Ważny jest dobry koń i odwaga jeźdźcy. Jeździec odczuwa lęk, to jego niepewność przenosi się na konia i wtedy nie pokona danej przeszkody. Natomiast jeżeli człowiek chce, to koń też potrafi.

Czego trzeba oprócz odwagi?

– Wytrwałości w przypadku jeźdźcy, a w przypadku konia siły.

Jaki jest twój najbliższy cel do zrealizowania, marzenie?

– W ub. roku pokonywałam 90-centymetrowe przeszkody. W tym roku będzie to już 100 cm, czyli tzw. kategoria Z. Chciałabym zaliczyć ją bez wypadku i bez punktów karnych, a także chciałabym pokazać tutejszym ludziom, że nawet bez ujeżdżania – można w tym sporcie osiągać dobre wyniki.

Czy z końmi też wiesz swoją przyszłość?

– Chciałabym pójść na studia weterynaryjne do Brna, a potem wrócić do Trzyńca i być weterynarzem w terenie. Już nieraz przekonałam się o tym, że w naszym regionie bardzo brakuje weterynarzy zapewniających opiekę nad końmi i ogólnie dużymi zwierzętami. ▲

PYTANIE DO...

Marka Bartnickiego, prezesa Koła Macierzy Szkolnej przy Polskim Gimnazjum im. J. Słowackiego w Czeskim Cieszynie

Fot. Facebook/Marek Bartnicki

W sobotę 2 lutego odbędzie się Bal Gimnazjum. Jego motto brzmi: „Na biało i na czerwono”. Czego możemy oczekiwać od tej zabawy?

Bal odbędzie się tradycyjnie w czeskokieszyńskim ośrodku kultury „Strzelnica”, a jego nazwa będzie miała związek z biało-czerwonym wystrójem sali. Z jednej strony korzystamy z tego, że wcześniej miejscowa polska podstawówka będzie miał swój bal w kolorach „red and white”, z drugiej zaś nawiązujemy do dopiero co zakończonego roku obchodów 100-lecia odzyskania przez Polskę niepodległości. Myślę, że w przypadku jedynej polskiej szkoły średniej w RC będzie to ładny patriotyczny akcent.

Nasz bal rozpoczniemy tradycyjnie od poloneza. Poprowadzą go uczniowie Polskiego Gimnazjum, którzy jesienią zaliczyli kurs tańca i oglądy towarzyskiej. Pod kierunkiem instruktorki tańca, Ewy Troszok, zaprezentują również jeszcze kilka innych kawałków. Prócz nich goście balowi zobaczą na parkiecie grupę taneczną BBC działającą przy Domu Dzieci i Młodzieży w Trzyńcu oraz obejrzą pokaz tańców brzucha. W sali głównej do tańca będzie grać orkiestra, którą założyli absolwenci gimnazjum sprzed zaledwie kilku lat. Jej nazwa brzmi iBand, a w jej skład wchodzi wokalistka Magdalena Wania oraz muzycy Adam Staszczak, Piotr Ciencięła oraz bracia Marek i Mateusz Fajkusowie. O muzykę w Jazzclubie zatroszczy się DJ Jan Ondraszek. (sch)

PIERWSZY SEMESTR ZAMKNIĘTY

22 stycznia

Zakończyło się zbieranie ocen za pierwszy semestr. Po tej dacie wszystkie oceny trafiają już na konto drugiego półroczia.

CIAŁO PEDAGOGICZNE SIĘ NARADZA

24 stycznia

Młodzież wcześniej zakończy naukę, a nauczyciele posiadzą dłużę. Po szóstej lekcji odbywa się Rada Pedagogiczna, która podsumuje zmagania uczniów i ich pedagogów w pierwszych pięciu miesiącach roku szkolnego.

DZIEŃ ZAPŁATY

31 stycznia

To taki bardziej uroczysty dzień. Na czwartej lekcji cała szkoła spotyka się na podsumowaniu pierwszego półroczia w ośrodku kultury „Strzelnica”. Na kolejnej uczniowie otrzymują od swoich wychowawców wypisy ze świadectw.

WOLNE!

1 lutego

Jednodniowe ferie też mogą mieć swój urok, zwłaszcza jeśli połączy się z weekendem. Nie polecamy jednak dłuższych wyjazdów, bo przecież zaraz w sobotę odbywa się gimnazjalny bal.

Wiarę trzeba przeżywać z pasją!

W swoje rodzinne strony wrócił w środę najpopularniejszy w Czechach ksiądz katolicki. Zbigniew „Zibi” Czendlík spotkał się z mieszkańcami znanymi z Olzy w Katolickim Liceum Ogólnokształcącym w Cieszynie.

Szymon Brandys

Nie trzeba go przedstawiać w Czechach. Z kolei w Polsce, skąd pochodzi, powoli staje się znany, przede wszystkim za sprawą wydanej ostatnio książki „Bóg nie jest automatem do kawy” – rozmowę z Marketa Zahradniková, która w Czechach ukazała się pod tytułem „Postel. Hospoda. Kostel”. Do Cieszyna przyjechał z oddalonego o 200 km Lanškrouna, gdzie od 25 lat jest proboszczem. – Ta wizyta to również okazja, żeby spotkać się ze znajomymi i odkryć na nowo miejsca, w których bywałem w młodości – wyjaśniał Czendlík, który ukończył miejscowe Liceum Ogólnokształcące im. Mikołaja Kopernika. Wychował się z kolei w niedalekim Dębowcu, a urodził w Brennej. – Cieszę się również z przybycia gości z Czeskiego Cieszyna. Tutaj w Polsce mnie nikt nie zna, więc specjalnie zamówiłem mocną grupę – żartował. Było jednak odwrotnie, aula liceum pękła w szwach.

Spotkanie zostało zorganizowane w ramach działalności cieszynskiego oddziału Klubu Inteligencji Katolickiej. – Rozpoczęliśmy nowy rozdział naszej działalności, w zeszłym roku wybraliśmy nowe władze i próbujemy jakoś „rozkręcić” to nasze małe środowisko tak, aby razem działać i wzrastać w wierze – tłumaczył „Głowski” prezes cieszynskiego KIK-u Bartosz Frydrychowski. – To dzisiejsze spotkanie doskonale się w to wpisuje. Pomimo tego, że ks. Zibi jest bardzo rozchwytywany, to udało nam się sprawnie zorganizować jego przyjazd do Cieszyna i od pierwszego kontaktu nasz gość był niezwykle otwarty i chciał nas odwiedzić.

• Ksiądz Zbigniew Czendlík pochodzi z Dębowca, od 30 lat pełni posługę w Czechach. Fot. SZYMON BRANDYS

Czendlík – jako wytrawny mówca, dziennikarz i showman – spotkanie pt. „Być bliżej Boga, to spotykać drugiego człowieka” prowadził sam. – Będę improwizował, bo to lubię najbardziej – rozpoczął. – Nie wiem zresztą, co ja robię w Klubie Inteligencji Katolickiej, bo nie uważam się za inteligenta. Cała moja kariera polega na tym, że jestem miły.

W godzinnym wystąpieniu po-

•••
Powinniśmy być tolerancyjni również względem tych, którzy do kościoła nie chodzą. I odwrotnie

jawilo się wiele wątków i tematów związanych z wiarą, życiem społecznym Czech i Polski, ale też anegdoty z show-biznesu, żarty, odniesienia do sytuacji z życia pa-

rafii i kościoła. Było wiele okazji do śmiechu, a trudne tematy zostały jak zwykle przez ks. Czendlíka potraktowane z retoryczną lekkością. – Życzę wszystkim radości z życia. Tragedią jest, kiedy spłonie kościół czy czyjś dom. Ale chyba największą tragedią jest, kiedy to człowiek się wypali, straci wiarę, nadzieję, miłość i radość z życia. Dlatego też nie dajcie sobie tego odebrać – podsumował gość spotkania.

– Działalność ks. Czendlíka już sama w sobie jest powodem do jego zaproszenia, a do tego jeszcze oczywiście książka wydana niedawno w Polsce pt. „Bóg nie jest automatem do kawy”, w której zawarł wiele ważnych i cennych stwierdzeń – dodał Frydrychowski.

Okazją do rozmów o samej książce było spotkanie w cieszynskiej Kawiarni Literackiej „Kornel i Przyjaciele”, które odbyło się zaraz po zakończeniu wizyty w liceum. Poprowadził je dyrektor tej placówki ks. Tomasz Sroka. ◀

PROFESOR KOMENTUJE... /1/

Oslabianie wiarygodności

Jest sprawą banalną stwierdzenie, że fundamentem każdej kultury jest język, w wypadku kultury regionalnej zaś gwara. Co z tego wynika? Otóż wynika z tego to, że dbając o naszą tradycję kulturową, musimy przestrzegać jej podstawowe zasady, normy. Jedną z tych podstawowych norm gwar cieszynskich jest to, że nigdy nie mazurzyły, czyli nigdy na ziemi cieszynskiej nie było takich form, jak corny, sary, zoba, tylko czorny, szary, zaba. Jest więc oczywiste, że na Śląsku Cieszyńskim ma uzasadnienie tylko forma BACZA, a nie bacca, panosząca się u nas coraz bezwstydniej pod wpły-

wem gwar od Żywca po Zakopane. Zresztą dobitnie o tym mówią nasze źródłowe teksty gwarowe, w których nigdy żadnego bacy nie było, oraz powszechna cieszynska nazwa osobowa BACZA.

To nie jedyny wpływ tych gwar na naszą fonetykę, czyli warstwę brzmieniową, którą bezmyślnie przenosimy do tekstów pisanych. U nas już tylko jest brucelik, koliba, choć zgodnie z systemami naszych gwar powinno być BRUCLYK, KOLYBA. Nie mówimy przecie śnig, mliko, chlib, które to formy często słyszymy na Podhalu, tylko ŚNIYG, MLYKO, CHLYB.

Od brzmienia, wymowy, przejdźmy do spraw związanych ze znaczeniem wyrazów. Wszyscy wiedzą, że mamy w języku, w gwarach oraz w dialektach, wyrazy bliskoznaczne, to znaczy takie, które mają znaczenia bliskie, ale nie identyczne. I trzeba znać realia historyczne, kulturowe, obyczajowe, żeby je stosować poprawnie. Do takich wyrazów bliskoznacznych należą przykładowo wiktoria/zwycięstwo, też wiewczera//kolacja. Wiktoria to nie byle jakie zwycięstwo, ale epokowe, stąd określenie „wiktoria wiedeńska”, odnoszące się do bitwy wiedeńskiej, stoczonej przez Jana

III Sobieskiego z Turkami. Podobnie jest z wiewczera, która w języku ogólnym jest nacechowana aurą szczególności, toteż mówimy o Ostatniej Wiewczery, a nie ostatniej kolacji. Stąd niedorzecznością jest mówienie o kolacji wigilijnej, wyjątkowej przecie, poprzedzającej narodzenie Chrystusa. Nie dziwi niezrozumienie tego kontekstu w ogólnopolskiej telewizji, dla której tradycja kulturowa jest odległa o lata świetlne, ale u nas? Tym bardziej, że w naszych gwarach tylko obecna jest WIEWCZERA, a tu nagle dowiadujemy się z wywiadu z p. Janem Moderem, że i nad Olzą

zaczynamy „kolacjować” w Wigilię, a nie wiewczerać.

A zatem: Urządzamy konkursy gwarowe, deklarujemy, jak wielkie znaczenie ma dla nas gwara jako jeden z podstawowych elementów identyfikacji, ale z drugiej strony ulegamy bezmyślnie i ze szkoda dla siebie, zwłaszcza gdy chodzi o tradycję góralską, „podhalanizacji, osłabiając tak własną autentyczność kulturową, a przez to własną siłę, wiarygodność. Podobnie dzieje się z tzw. ludowym graniem i śpiewaniem, ale to już kwestia odrębna.

Daniel Kadłubiec

Zwieńczenie » walki o dusze «

Daniel Korbel, prawnik i historyk z Jastrzębia-Zdroju, w pierwszej części wywiadu, którego udzielił „Głowski”, opowiada o tle, przyczynach i wydarzeniach poprzedzających czechosłowacko-polski konflikt zbrojny w 1919 roku. Nasz rozmówca jest doktorantem Wydziału Prawa Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Pod kierunkiem prof. dr. hab. Józefa Ciągwy przygotowuje rozprawę doktorską dotyczącą ustroju Śląska Zaolziańskiego pod polskim prawem.

Danuta Chlup

• Daniel Korbel interesuje się konfliktem z punktu widzenia historii i prawa. Fot. DANUTA CHLUP

Dopóki trwała I wojna światowa, zarówno Polacy, jak i Czesi rozwijali działania, które miały doprowadzić do utworzenia niepodległych państw narodowych. Jak w tym okresie wyglądały stosunki polsko-czeskie?

– Początkowo, w latach 1915-1916, niepodległość była jeszcze marzeniem. W tym czasie rozmowy pomiędzy politykami czeskimi i polskimi, przeważnie z Galicji, toczyły się w duchu słowiańskiego pobratymstwa i współpracy. Później były one kontynuowane na emigracji. Z czeskiej strony uczestniczyli w nich przede wszystkim T.G. Masaryk i Edvard Beneš, z polskiej Roman Dmowski i Ignacy Paderewski. W rozmowach tych pojawiały się plany konfederacji, ponieważ zarówno czescy, jak i polscy politycy zdawali sobie sprawę, że jeżeli nawet Polakom czy Czechom uda się wywalczyć niepodległość, to Niemcy pozostaną siłą, która będzie zagrażała małym państwom. W 1918 roku, kiedy w Pradze świętowano 50. rocznicę budowy Teatru Narodowego, przyjechała do Pragi duża polska delegacja i odbyła się kolejna tura rozmów. Jednym z obecnych był Karel Kramář, przyszły premier Czechosłowacji. Podczas tych rozmów, dotyczących m.in. przyszłych granic czechosłowacko-polskich, padło stwierdzenie, że „o kilka wiosek nie będziemy się kłócić”.

Później marzenia o niepodległości się ziszczyły. I zaczęła się kłótnia o te „kilka wiosek”...

– Kiedy zaczęto kreślić konkretny przebieg granic, zaczęły się spory. Polacy powoływali się na to, że we wcześniejszych rozmowach o granicy padał argument, iż zostanie przyjęte kryterium etniczne – tam, gdzie mieszkają Polacy, będzie Polska, gdzie Czesi – tam będzie Czechosłowacja. Kramář twierdził natomiast, że tak nie było. Beneš z kolei przedstawił projekt, według którego to Wisła miała być granicą. Wtedy Czesi oddaliby Polakom tylko tereny między Skoczowem a Bielskiem, cała reszta Śląska Cieszyńskiego przypadłaby Czechosłowacji. Z kolei polscy politycy uważali, że Polska powinna otrzymać całe były Księstwo Cieszyńskie. Gotowi byli oddać tylko powiat frydecki.

Jak Warszawa zapatrywała się na tę sprawę?

– Tak się złożyło, że czescy politycy, którzy już w czasie wojny prowadzili rozmowy z Polakami, w 1918 roku stanęli na czele nowego państwa – Kramář został premierem, Beneš ministrem spraw zagranicznych, Masaryk prezydentem. Natomiast ich partnerzy do rozmów, polscy politycy z Galicji, nie stali się tymi najważniejszymi i najbardziej wpływowymi osobistościami w kraju. Główną postacią był Józef Piłsudski, który – chociaż organizował wcześniej polskie legiony w Galicji – sercem należał do Królestwa Kongresowego, pochodził z zaboru rosyjskiego. Reprezentował pokaźną grupę polityków, którzy uważali, że najważniejsze są Kresy Wschodnie, a nie południowe czy zachodnie.

•••
Czechom się nie podobało, że Polacy rozwijają na spornym terytorium takie działania, jakby mieli już nad nim ostateczną władzę, choć sami robili to samo na swojej części Śląska Cieszyńskiego

Po jakie argumenty sięgali Czesi?

– Po pierwsze był to argument historyczny. Powoływali się na to, że od XIV wieku, kiedy to książęta cieszynscy złożyli hołdy lenne królom czeskim, Księstwo Cieszyńskie należało do Ziemi Korony Czeskiej. Jednak najbardziej istotne dla Czechów były złoża węgla oraz kolej koszycko-bogumińska, która stanowiła najbardziej wydolne połączenie transportowe pomiędzy dwiema częściami nowo utworzonego państwa czechosłowackiego. Kolej ta miała wręcz strategiczne znaczenie w czasach, kiedy nie było autostrad i rozwiniętego transportu drogowego.

Jaka w tym czasie panowała atmosfera wśród ludności na Śląsku Cieszyńskim?

– Tu już od końca XIX wieku toczyła się „walka o duszę”, czyli świadomość narodową ludności, pomiędzy Niemcami, Polakami i Czechami. Nasilała się zwłaszcza przed kolejnymi spisami ludności, które odbywały się co dziesięć lat. Ostatni przed wybuchem I wojny światowej miał miejsce w 1910 roku. Mieszkańców spisywano według języka używanego w domu, nie według narodowości. Odsetek ludności posługującej się danym językiem miał wpływ na to, czy zostanie wybudowana polska albo też czeska szkoła, czy zostanie wprowadzona nauka danego języka i tym podobnie. Według spisu z 1910 roku, 54,8 proc. ludności Śląska Cieszyńskiego stanowili Polacy, a dokładnie „mieszkańcy posługujący się w domu językiem polskim”. W grupie tej znaleźli się m.in. Ślązakowcy, zwolennicy Józefa Koźdonia, którzy co prawda mówili po polsku, lecz byli antypolsko nastawieni. Najpierw opowiadali się za Niemcami, potem za Czechosłowacją. Koźdoń pojechał na konferencję pokojową do Paryża, gdzie na międzynarodowym forum mówił po polsku, że Ślązacy nie chcą przyłączyć się do Polski. Etniczny argument polskiej strony został poważnie osłabiony.

Próby dyplomatycznego rozwiązania sporu były nieudane. W którym momencie Czechosłowacja zdecydowała się na zbrojną ingerencję?

– Rząd czechosłowacki od dłuższego czasu rozważał taką możliwość, lecz tworzące się wojsko czechosłowackie było początkowo słabe. Dopiero kiedy pod koniec grudnia i na początku stycznia z Włoch i z Francji wróciły do Czech legiony – doświadczeni i zahartowani w boju wiarusi z Wielkiej Wojny – Czechosłowacja miała już siłę, by uderzyć. 23 stycznia 1919 roku rozpoczęła się zbrojna interwencja. Czechosłowacy nie czekali dłużej, ponieważ nie chcieli pozwolić, by na spornym obszarze odbyły się wybory do polskiego Sejmu.

Czesi rozpoczęli zbrojną interwencję od podstępu, fałszywej komisji międzynarodowej, ale o tym będzie mowa w drugiej części wywiadu, która opublikujemy w przyszłym tygodniu.

ale Sucha Górna Polakom. Sytuacja się zaostrzała, dochodziło do przypadków, gdy jedna czy druga strona próbowała przejąć władzę w niektórych gminach i miastach.

Co było przysłowiową ostatnią kropką, która przepętniła czarę goryczy i doprowadziła do wojny?

– Takim punktem zapalnym było ogłoszenie wyborów do Sejmu polskiego w Warszawie także na terenie Śląska Cieszyńskiego. Ponadto gen. Franciszek Aleksandrowicz, dowódca Cieszyńskiego Okręgu Wojskowego, ogłosił przymusowy pobór do wojska obejmujący „poborowych narodowości słowiańskiej” – dotyczył więc on również Czechów. RNKC interweniowała w tej sprawie, Aleksandrowicz został odwołany i zastąpił go gen. Franciszek Kaswery Latinik, pobór z przymusowego został zmieniony na dobrowolny. Niemniej dla Czechów były to negatywne sygnały, uważali to za pogwałcenie umowy z 5 listopada. Nie podobało im się, że Polacy rozwijają na spornym terytorium takie działania, jakby mieli już nad nim ostateczną władzę, choć sami robili to samo na swojej części Śląska Cieszyńskiego.

